

Отъ такива богати факти се градѣше у Б. Андреевъ образътъ на Джеймсъ Мейо — факти, които мъчно биха могли да се овладѣятъ отъ всѣки артистъ. А Б. Андреевъ, съ силата на своето актьорско чувство и проникновение, успѣ не да ги сглоби механично, а да ги спои жизнено, да ги претопи и излѣе въ едно цѣлостно вътрешно претворяване, въ едно сценично творение. Затова Джеймсъ Мейо бѣше добре улученъ отъ него. На сцената образътъ се очертаваше богато наситенъ съ животъ.

Човѣкъ на земята — твърдъ, студенъ, грубъ — Джеймъ Мейо излъчваше симпатичностъ подъ маската на Б. Андреевъ. Защото чувствителността и топлотата на Богомила Андреевъ бѣха успѣли и тука да се промѣкнатъ — тѣ хвърляха още по-силни багри на човѣчностъ въ неговия първично грубъ животъ.

Колко добре се виждаше това въ тревогитѣ на стария Мейо, когато внезапно, ту единиятъ, ту другиятъ му синъ решаваха да търсятъ щастieto си „отвѣдъ хоризонта“. Стариятъ се гнѣвѣше за земята, за стопанството, за кръвта на своитѣ дѣди, която, въ лицето на неговитѣ синове, измѣняше на семейната традиция. Това обстоятелство го караше да крещи, да проклѣна собственитѣ си рожби, а дълбоко въ сърдцето си — да негодува и отъ себе си. Задъ цѣлия този изразъ на възмущение трептѣше плахо едно истинско бащинско сърдце.